

สรุปข่าวรัฐสภา

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

การประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ 11 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่หนึ่ง)

วันอังคารที่ 2 สิงหาคม 2565 เวลา 09.00 นาฬิกา ณ ห้องประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชั้น 2 อาคารรัฐสภา นายชวน หลีกภัย ประธานรัฐสภา เป็นประธานการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ 11 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่หนึ่ง) โดยมี ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย รองประธานรัฐสภา ผัดเปลี่ยนทำหน้าที่ ประธานการประชุม

- (1) เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม (ไม่มี)
- (2) รับรองรายงานการประชุม (ไม่มี)
- (3) เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

3.1 ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ.

ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ในการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ 10 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่หนึ่ง) เมื่อวันพุธที่ 27 กรกฎาคม 2565 ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย ในวาระที่ 2 โดยเริ่มต้นด้วยชื่อร่าง คำปรารภ แล้วเรียงตามลำดับมาตราจนถึงมาตรา 2 คณะกรรมการไม่มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ สมาชิกได้อภิปรายแสดงความคิดเห็น และกรรมการได้ตอบชี้แจงแล้ว เนื่องจากผู้แปรญัตติยังติดใจที่จะขอลงมติ ดังนั้น ประธานในที่ประชุม ในขณะนั้นได้สั่งปิดประชุม เพื่อพิจารณาต่อในวันนี้

มาตรา 2

ไม่มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับกรรมการที่ไม่มีการแก้ไข ด้วยคะแนน 294 เสียง

มาตรา 3

มีการแก้ไข

มีการขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

กรรมการขอสงวนความเห็น ผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ และสมาชิกฯ อภิปรายแสดงความคิดเห็น โดยขอให้แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม คำว่า "ปรับเป็นพินัย" ในมาตรา 3 เป็นดังนี้ ปรับเป็นพินัย หมายความว่า สั่งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกิน ที่กฎหมายกำหนด โดยให้รวมถึงการบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนการชำระ ค่าปรับ เป็นพินัยก็ได้ เพื่อให้ประชาชนเข้าใจง่าย มีความชัดเจนเพื่อประโยชน์ต่อประชาชน และขอเพิ่มความ ในมาตรา 3 เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากที่สุดจึงขอเพิ่มเติมความดังนี้

"ระบบวันปรับ" หมายความว่า ระบบการคิดคำนวณอัตราค่าปรับที่จะปรับแก่ผู้กระทำความผิด โดยอัตราค่าปรับจะแปรผันตามความหนักเบาของโทษปรับที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดและสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดในขณะที่ได้กระทำความผิด

"วันปรับ" หมายความว่า หน่วยที่ใช้กำหนดความหนักเบาของการลงโทษปรับภายใต้ระบบวันปรับ

"รายได้วันปรับ" หมายความว่า จำนวนรายได้ต่อหนึ่งวันปรับที่จะถูกนำไปคำนวณเป็นอัตราค่าปรับแก่ผู้กระทำความผิดภายใต้ระบบวันปรับ ซึ่งแปรผันตามสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดในขณะที่ได้กระทำความผิดขณะที่กระทำความผิดเพื่อให้เกิดคุณูปการต่อสังคมและประชาชน เพื่อปรับโทษทางอาญาหรือมาตรการการลงโทษให้เหมาะสมกับฐานการกระทำความผิดและฐานะของผู้กระทำความผิด โดยคำนึงถึงความเสมอภาค ความสามารถในการจ่ายเงินของผู้กระทำความผิดและอัตราเงินเฟ้อ จำเป็นต้องพิจารณาสถานะทางสังคมและสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดในการคำนวณอัตราค่าปรับ

กรมการโทษชี้แจงว่า นิยามของคำว่าค่าปรับเป็นพินัยในกรณีที่กรมการโทษไม่ได้มีการแก้ไข เนื่องจากในการปรับเป็นพินัยที่เขียนไว้ว่า ให้สั่งให้ชำระค่าปรับไม่เกินที่กฎหมายกำหนดเป็นเนื้อหาความหมายที่กำหนดขึ้นเป็นพิเศษหลังจากการกำหนดค่าปรับแล้วที่ไม่เกินกฎหมายกำหนดก็จะมีเนื้อหาข้างในกำหนดไว้อีกเพิ่มเติมว่า ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดยากจนขั้นแค้นอย่างแสนสาหัส ก็จะมีการขอให้ศาลสั่งไม่ลงโทษก็ได้หรือว่าจะสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือแม้กระทั่งคนที่มีเงินแต่มีไม่มากพอ ก็สามารถที่จะขอผ่อนชำระค่าปรับได้ เพราะฉะนั้นการปรับเป็นพินัยถ้าเพิ่มเฉพาะว่าการบริการทางสังคมหรือการทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับอาจจะไม่ครอบคลุมถึงมาตรการอื่น ๆ ที่ยังสามารถดำเนินการได้อีกเพิ่มเติมตามที่กล่าวมาข้างต้นอย่างไรก็ตาม กรมการโทษได้คำนึงถึงข้อสังเกตที่สมาชิกได้ให้เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ถึงสิทธิในการดำเนินการหลังจากถูกสั่งให้ชำระค่าปรับเป็นพินัยแล้ว ก็จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 20 (14/1) ว่าในคำสั่งปรับเป็นพินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องแจ้งให้ผู้กระทำความผิดทราบด้วยว่ามีสิทธิที่จะดำเนินการขอผ่อนชำระค่าปรับหากไม่มีเงินเพียงพอ หรือจะขอให้ศาลสั่งให้ชำระค่าปรับต่ำกว่าที่กำหนดหรือสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรืองานสาธารณประโยชน์แทนการชำระค่าปรับเป็นที่ไหนก็ได้

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรมการโทษ ด้วยคะแนน 375 เสียง และเห็นด้วยตามที่คณะกรมการโทษเสียงข้างมากมีการแก้ไขด้วยคะแนน 303 เสียง

มาตรา 4

ไม่มีการแก้ไข

หมวด 1 บททั่วไป

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 5

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 6**มีการแก้ไข****มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ**

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติอภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า การแก้ไขในวรรค 2 และ 3 ประเด็นการสื่อความหมาย คือ การสื่อความหมายด้วยวิธีการอย่างไร ถ้าผู้รับสารไม่สามารถสื่อความหมายหรือรับความได้ หากผู้กระทำคามผิดไม่สามารถสื่อความหมายได้ จำเป็นต้องมีผู้อนุบาลหรือผู้ปกครองมาทำหน้าที่แทน หรือจะยกโทษให้ เพื่อไม่ต้องรับผิดชอบในการกระทำผิด สามารถดำเนินการได้หรือไม่ เพื่อปลดโซ่ตรวนให้กับประชาชนที่มีความยากจนหรือกระทำผิดโดยไม่ทราบ ไม่ตั้งใจ

กรรมาธิการตอบชี้แจงถึงประเด็นการสื่อความหมายที่สมาชิกได้อภิปรายนั้น กรรมาธิการเสียงข้างมากได้พิจารณาแล้วว่าการสื่อความหมาย มีสองนัยยะคือ เป็นการสื่อออกไปให้ผู้รับและเป็นผู้ที่รับการสื่อสารได้ เป็นสิ่งที่กรรมาธิการเพิ่มขึ้นมาเพื่อความรอบคอบของตัวบทกฎหมาย

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 377 เสียง

มาตรา 7**ไม่มีการแก้ไข****มาตรา 8****มีการแก้ไข**

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 387 เสียง

มาตรา 9**มีการแก้ไข****มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ**

สมาชิกฯ อภิปรายแสดงความคิดเห็นถึงการกระทำคามผิดซ้ำ หากเป็นการกระทำคามผิดบ่อย ๆ กระทำผิดซ้ำซากหากเป็นเช่นนี้ จะมีการเพิ่มค่าปรับเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ใช่หรือไม่ เพราะถ้าเป็นคนยากจน หากกระทำคามผิดซ้ำ จะต้องจ่ายค่าปรับเพิ่มขึ้นใช่หรือไม่ เพราะมีการกำหนดโทษค่าปรับในวรรคสองไว้อยู่แล้ว การเขียนว่าการกระทำคามผิดซ้ำที่เป็นเหตุในการกำหนดชำระค่าปรับไว้อีก ขอสอบถามว่ากรรมาธิการมีเจตนารมณ์อย่างไร

กรรมาธิการตอบชี้แจงว่า กฎหมายฉบับนี้กำหนดขึ้นเพื่อผู้มีฐานะด้อยกว่าผู้อื่น โดยกฎหมายฉบับนี้กำหนดว่า จะกักขังผู้กระทำผิดแทนค่าปรับไม่ได้ โดยศาลจะสามารถสั่งให้ไปทำสาธารณประโยชน์แทนได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับใช้ดุลยพินิจของศาลในการพิจารณา โดยดูเจตนาของการกระทำผิดเป็นหลัก

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 391 เสียง

มาตรา 10**มีการแก้ไข****มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ**

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ และสมาชิกฯ อภิปรายว่า ขอแก้ไขคำว่า “ยากจน” เนื่องจากเป็นคำที่มีความสำคัญ โดยขอให้แก้ไขคำว่า “ยากจนขั้นแค้น” เป็น “ความยากจนจนส่งผลกระทบต่อดำรงชีวิต” และคำว่า “ความยากจนอย่างแสนสาหัส” ขอให้ตัดคำว่า “แสนสาหัส” ออก เพราะคำเหล่านี้เป็นคำที่ไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีประชากรยากจนเป็นจำนวนมาก ความยากจนส่งผลกระทบต่อดำรงชีวิตของประชาชน การเขียนกฎหมายควรระบุความยากจนเพื่อให้ส่งผลต่อคำพิพากษาของศาล เพื่อช่วยเหลือประชาชนที่มีความยากจน ซึ่งคำจำกัดความของความยากจนที่ควรเขียนไว้ คือ เป็นความยากจน จนทำให้ดำรงชีพอยู่ไม่ได้ จนทำให้กระทำผิด คำว่ายากจนเหลือหนทาง ต่างจากคำว่า ยากจนขั้นแค้น อย่างไร สองคำนี้ส่งผลกระทบต่อพิจารณาคดี หรือการยื่นคำร้องต่อศาลอย่างไร และมีความหมายแตกต่างกันอย่างไร

กรรมาธิการตอบชี้แจงว่า ความยากจนเหลือหนทาง ถูกนำมาใช้ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์และประมวลกฎหมายอาญาคำว่ายากจนเหลือหนทาง ล้วนเป็นเหตุให้เกิดการบรรเทาโทษทั้งสิ้น ดังนั้น จึงนำมาใช้ในกฎหมายฉบับนี้เพื่อให้เกิดการลดโทษบรรเทาหรือลดค่าปรับได้ ในการพิจารณาพยายามค้นหาคำอธิบายในประมวลกฎหมายอาญาก็มีการใช้คำนี้ เช่น เมื่อเกิดความอดอยาก หรือการเจ็บป่วย ทำให้เกิดการกระทำผิดลักทรัพย์เพื่อแลกเปลี่ยนเป็นปัจจัยในการดำรงชีพ จำใจลักทรัพย์ หรือกระทำผิด เพื่อบำบัดความต้องการของตนเองและของครอบครัวในการดำรงชีพ และหากเจ้าหน้าที่เห็นเป็นที่ประจักษ์ว่าผู้กระทำผิดมีความยากจนเหลือหนทางเจ้าหน้าที่สามารถยื่นคำร้องต่อศาลได้ ศาลสามารถใช้เหตุของความยากจนเหลือหนทางนี้บรรเทาโทษได้

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน

338 เสียง

มาตรา 11**ไม่มีการแก้ไข****มาตรา 12****ไม่มีการแก้ไข****มาตรา 12/1****คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่****มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ**

กรรมาธิการผู้ขอสงวนความเห็น และสมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายแสดงความคิดเห็น ดังนี้ จากการที่กฎหมายฉบับนี้จะนำไปปฏิบัติและจะมีการปรับเป็นพินัยเกิดขึ้น ซึ่งอาจจะเกิดปัญหาเกี่ยวกับประชาชน เพื่อให้ประชาชนสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จึงเสนอถ้อยคำว่า “มาตรา 12/1 เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้สั่งปรับเป็นพินัยจะต้องปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตไม่อยู่ภายใต้ผลประโยชน์ส่วนตน และต้องรายงานให้หัวหน้าหน่วยงานของตนได้รับทราบเพื่อรายงานผลสรุปให้ประชาชนสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาได้รับทราบทุกปี” เพื่อให้เจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต

และต้องทำหน้าที่โดยไม่อยู่ภายใต้ผลประโยชน์ส่วนตน ต้องรายงานให้หัวหน้าหน่วยทราบ และสรุปเหตุผลให้ประชาชน สถาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภารับทราบทุกปี เพื่อให้การดำเนินการ เป็นไปด้วยความโปร่งใส มีมาตรฐานในการปฏิบัติงาน โดยรายงานตามกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ และประกาศให้ประชาชนรับทราบ ให้ทุกอย่างเปิดเผยโปร่งใส เพื่อให้สังคมได้รับทราบ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ควรเพิ่มเติมคำว่าให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ได้โดยสะดวกเข้าไปด้วย

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับคณะกรรมการการที่เพิ่มมาตราขึ้นใหม่ ด้วยคะแนน

362 เสียง

หมวด 2 กระบวนการพิจารณาคดีความผิดทางพินัย ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 13 มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการการ ด้วยคะแนน

362 เสียง

มาตรา 14 มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการการ ด้วยคะแนน

365 เสียง

มาตรา 15 ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 16 ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 17 มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการการ ด้วยคะแนน

366 เสียง

มาตรา 18 มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายแสดงความคิดเห็นโดยขอแก้ไข เพิ่มเติมความในมาตรา 18 เป็นดังนี้

มาตรา 18 เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยหรือมีการกล่าวหาหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ พบเห็นว่ามีกรกระทำคามผิดทางพินัย ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริง รวบรวม พยานหลักฐาน และสืบหารายได้วันปรับของผู้ถูกกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจง

แก้ข้อกล่าวหาหรือแสดงเอกสารหลักฐานที่ใช้ในการพิสูจน์รายได้วันปรับจากฝั่งของผู้ถูกกล่าวหาได้ตามสมควรตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ ไม่ว่าความผิดทางพินัยนั้นจะเกิดขึ้นในท้องที่ใด การสืบหารายได้วันปรับของผู้ถูกกล่าวหาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปสู่การคำนวณอัตราปรับ หากผู้ถูกกล่าวหาจำเป็นต้องมีการพิสูจน์หรือแสดงหลักฐาน เพื่อเป็นแต้มต่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้แสดงหลักฐานตามสมควรว่าการพิสูจน์รายได้ของเขาในแต่ละวันเป็นแบบใด เพื่อให้ประชาชนเข้าถึงสิทธิของตนเอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชนที่ยากจนมากที่สุด เพราะผู้กระทำผิดเป็นผู้ยากจนแล้วทำลงไปเพื่อความอยู่รอด จึงควรมีกระบวนการในการแก้ข้อกล่าวหาเพื่อใช้ในการยื่นคำร้องต่อศาลหรือทำการเปรียบเทียบปรับพินัยอย่างเหมาะสมให้สมกับที่กฎหมายฉบับนี้ตราขึ้นมาเพื่อเป็นกลไกทางกฎหมายเพื่อสร้างความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำของสังคม และส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ให้สมกับการเป็นการปฏิรูปกฎหมายเพื่อความยุติธรรม

กรรมาธิการตอบชี้แจงว่า กำหนดเรื่องเขตอำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการดำเนินการสั่งปรับซึ่งจะแตกต่างจากคดีอาญาซึ่งตัวพนักงานสอบสวนเฉพาะคนที่พบกระทำความผิดหรืออยู่ในเขตอำนาจของตนเท่านั้นที่จะสามารถดำเนินการได้ แต่กฎหมายนี้ต้องการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ว่าจะพบการกระทำความผิดในท้องที่ใดก็สามารถดำเนินการได้เช่นกัน ส่วนการดำเนินการรวบรวมแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งในขั้นตอนนี้เป็นเพียงเพื่อรวบรวมให้เห็นว่ากระทำความผิดหรือมีได้กระทำความผิด หากมีหลักฐานเพียงพอว่าผิดจึงจะดำเนินการสั่งตามมาตรา 19 ต่อไป เพราะฉะนั้นในส่วนที่สมาชิกจะให้เพิ่มเรื่องการสืบหารายได้หรือการดูว่ามีรายได้เท่าใดหรือมีความยากจนขั้นแค้นหรือไม่นั้น ในขั้นตอนนี้จะเกิดขึ้นเมื่อจะดำเนินการสั่งปรับ ซึ่งหลักเกณฑ์จะมีกำหนดไว้อยู่แล้วในมาตรา 9 ว่า ในการสั่งปรับให้คำนึงถึงอะไรบ้าง รวมทั้งสถานะทางเศรษฐกิจและผู้ถูกกล่าวหาสิทธิที่จะชี้แจงหรือโต้แย้งข้อกล่าวหาตามสมควร ซึ่งโดยปกติตามหลักปฏิบัติหากมีเหตุความจำเป็นก็สามารถชี้แจงได้

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 365 เสียง และเห็นด้วยตามที่คณะกรรมาธิการเสียงข้างมากมีการแก้ไขด้วยคะแนน 349 เสียง

มาตรา 19

มีการแก้ไข

มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

กรรมาธิการผู้ขอสงวนความเห็น และสมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติอภิปรายแสดงความคิดเห็น โดยขอให้เพิ่มเติมความในมาตรา 19 เป็นดังนี้ เมื่อดำเนินการตามมาตรา 18 แล้วและเจ้าหน้าที่ของรัฐมีพยานหลักฐานเพียงพอว่าผู้ใดกระทำความผิดทางพินัย ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งปรับเป็นพินัยและส่งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่ ที่ปรากฏตามหลักฐานที่ได้แจ้งไว้ต่อหน่วยงานของรัฐ หากไม่ปรากฏที่อยู่ตามที่แจ้งไว้ให้ส่งไปยังที่อยู่ ที่ปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรของผู้ถูกกล่าวหา และให้ถือว่าผู้นั้นได้รับแจ้งตั้งแต่วันครบสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏในทะเบียนตอบรับ ในกรณีที่ไม่มีผู้รับคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการแจ้งคำสั่งโดยให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไป

ส่งไม่พบผู้ถูกกล่าวหา หากได้ส่งให้กับสามี ภริยา ญาติ ซึ่งบรรลุนิติภาวะ หรือผู้ปกครองของ ผู้ถูกกล่าวหาที่อยู่ในสถานะนั้น หรือในกรณีที่ถูกคดีดังกล่าวไม่ยอมรับหรือไม่พบบุคคลดังกล่าว หากได้วางคำสั่งหรือปิดคำสั่งไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้นต่อหน้าพยานซึ่งเป็นบุคคลบรรลุนิติภาวะไม่น้อยกว่าสองคนก็ให้ถือว่าได้รับแจ้งแล้ว

คณะกรรมการตอบชี้แจงว่า เนื่องจากกระบวนการในการปรับเป็นพินัย เป็นกระบวนการที่สร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับความผิดที่ไม่ร้ายแรง ซึ่งในการกระทำความผิดนั้นอัตราโทษค่อนข้างต่ำมาก ประกอบกับมีความต้องการที่จะสร้างกฎหมายขึ้นมาเพื่อให้มีกระบวนการดำเนินการที่สั้น กระชับ และชัดเจน ลดระยะเวลาในการดำเนินคดี เพื่อแก้ไขปัญหาอื่นร่วมด้วย นอกจากนี้ การเขียนกฎหมายนี้ยังต้องคำนึงในเรื่องของการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาและภาระในค่าใช้จ่ายของรัฐ ประกอบด้วย

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ ด้วยคะแนน 365 เสียง และเห็นด้วยตามที่คณะกรรมการเสียงข้างมากมีการแก้ไขด้วยคะแนน 323 เสียง

มาตรา 20

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ ด้วยคะแนน 361 เสียง

มาตรา 21

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 22

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ ด้วยคะแนน 377 เสียง

มาตรา 23

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 24

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 24/1

คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับคณะกรรมการที่เพิ่มมาตราขึ้นใหม่ ด้วยคะแนน 387 เสียง

มาตรา 25

มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า การทำสำนวนของพนักงานสอบสวนของความผิดในการปรับเป็นพินัย ต้องไม่เป็นภาระแก่พนักงานสอบสวน

เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจในการปรับเป็นพินัย จะต้องมีรูปแบบของการที่จะยุติการสอบสวนในชั้นนั้น ให้ชัดเจน ไม่เป็นภาระของพนักงานสอบสวนในการทำเอกสาร เนื่องจากในอนาคตคดีจะมีจำนวนมาก การปรับเป็นพินัยครบถ้วนกระบวนการสิ้นสุดตรงไหน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติ การให้บริการทางสังคมในระหว่างที่มีการลงโทษเจ้าหน้าที่ที่มีการเตรียมพร้อมกับการสอบสวนอย่างไร

กรรมการตอบชี้แจงว่า กระบวนการการกระทำความผิดทางที่ไหน และสิ่งปรับเป็นพินัยจะไม่มีขั้นตอนของพนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐจะทำหน้าที่ คล้ายกับพนักงานสอบสวน ซึ่งกระบวนการในการพิจารณาและรวบรวมพยานหลักฐาน ตามที่ได้กำหนด ไว้แล้วว่าจะมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดกฎกระทรวงว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร และในมาตรา 29 ใน กรณีที่ผู้ต้องหาอาจจะไม่ได้โต้แย้งหรือโต้แย้งก็แล้วแต่ แต่ตอนหลังมาเปลี่ยนใจชำระค่าปรับเป็นพินัย ซึ่งต้องชำระให้ครบถ้วนตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่ของรัฐสั่งปรับ กรรมการได้มีการปรับแก้ไขว่า ก่อนฟ้องคดีต่อศาลหากสำนวนอยู่ในมือของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรืออยู่ในขั้นตอนของพนักงานอัยการ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐส่งฟ้องไปแล้ว แต่ไม่มีขั้นตอนของพนักงานสอบสวนก่อนฟ้องคดี หากชำระ ค่าปรับครบถ้วนตามที่เจ้าหน้าที่ของรัฐสั่งให้มีการยุติการดำเนินการของคดี ซึ่งแนวทางก็จะดำเนินการ ตามแนวทางปฏิบัติในมาตรา 8 วรรคท้ายที่กำหนดไว้และในชั้นศาลก็เช่นเดียวกัน

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการ ด้วยคะแนน 362 เสียง

มาตรา 26

มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า วรรคหนึ่ง ที่กรรมการแก้ไขนั้น ร่างเดิมใช้คำว่าศาลจังหวัดให้เป็นศาลที่พิจารณาพิพากษาคดีความผิดทางพินัย กรรมการควรแยกศาลให้มีความชัดเจนขึ้นควรยึดถือศาลที่บัญญัติไว้แต่แรกเป็นสำคัญ โดยควรยึด ตามธรรมนูญ ศาลยุติธรรม จะมีความชัดเจนและมีการเรียงลำดับศาล แต่กรรมการเริ่มต้นที่ศาลแขวง ซึ่งการลำดับศาลเป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่งหากใส่รายละเอียดควรเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญ ศาลยุติธรรม ดังนั้น สิ่งที่กรรมการแก้ไขมาจึงไม่ตรงกับบทบัญญัติอื่น ทั้งนี้บุคคลที่จะให้มาเป็น ผู้ดำเนินคดีแทนผู้ต้องหาต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและมีความเชี่ยวชาญและมีกฎหมายมา ควบคุมพฤติกรรมเพื่อป้องกันการหลอกลวง จึงควรกำหนดให้เป็นทนายความ ไม่ควรใช้คำว่า บุคคลอื่นใด เพราะทนายความเป็นวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณสมบัติในการทำหน้าที่ผู้คดีแทน ผู้ต้องหา เพื่อจะได้คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้มากขึ้น

กรรมการตอบชี้แจงว่า ประเด็นเรื่องการบัญญัติมาตรา 27 วรรคแรก ในการเรียงลำดับศาลแขวง ศาลจังหวัด ศาลอาญา ที่มีเขตอำนาจหรือศาลชำนาญพิเศษ ตามกฎหมาย ว่าด้วยการนั้น สาเหตุที่กรรมการระบุว่าศาลอาญาที่มีเขตอำนาจ เหตุใดจึงไม่ระบุให้ชัดเจนเหมือนใน พระธรรมนูญศาลยุติธรรมที่ระบุไปเลยว่ามีศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลอาญา พระโขนง เป็นต้น เนื่องด้วยเหตุผลที่ว่าในอนาคตข้างหน้าอาจจะมีการจัดตั้งศาลอาญาอื่น ๆ เกิดขึ้นได้อีก ในอนาคตซึ่งหากเป็นเช่นนั้นแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขในกฎหมายในพระราชบัญญัตินี้

เขตอำนาจของศาลแต่ละศาลเป็นอย่างไร จึงกำหนดคำในการบัญญัติกฎหมายว่าเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ส่วนประเด็นการให้อำนาจประธานศาลฎีกาออกกฎหมายได้เองนั้นคล้ายจะเป็นการให้อำนาจในเชิงนิติบัญญัติหรือไม่ ในลักษณะการออกกฎหมายที่เป็นข้อบังคับประธานศาลฎีกา อาจพอเปรียบเทียบได้กับว่าเป็นการออกกฎหมายลำดับรอง คล้ายกลับการออกกฎกระทรวงซึ่งไม่ได้ผ่านการพิจารณาของรัฐสภา การออกข้อบังคับประธานศาลฎีกาก็เคยมีในกฎหมายต่าง ๆ ก่อนหน้านี้ประมาณ 20 ฉบับ ซึ่งได้ให้อำนาจในลักษณะนี้ไว้แล้วและเท่าที่ปฏิบัติกันมาการออกข้อบังคับประธานศาลฎีกาก็ไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหา แต่ในทางตรงกันข้ามกลับเป็นการบัญญัติกฎหมายลำดับรองเพื่อให้เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ เป็นไปด้วยความสะดวกและอำนวยความสะดวกได้รวดเร็วและเข้าถึงได้ง่าย

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการธิการ ด้วยคะแนน

384 เสียง

มาตรา 27

ไม่มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติขอเพิ่มมาตรา 27/1 โดยขอเพิ่มเติมข้อความเนื่องจากการดำเนินคดีว่าด้วยการปรับเป็นพินัยทั้งหมดมีกระบวนการศาลเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งยังไม่มีข้อความเชื่อมโยงเกี่ยวกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ดังนั้น จึงควรเพิ่มเติมข้อความว่าให้ศาลใช้ดุลพินิจซึ่งพยานหลักฐานที่เพียงพอ อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะมีพยานหลักฐานเพียงพอและน่าเชื่อถือว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดทางพินัย การเขียนเช่นนี้จะทำให้ศาลใช้ดุลพินิจได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมีบรรทัดฐานช่วยถ่วงดุลระบบราชการได้

กรรมการฯ ตอบชี้แจงว่า ในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของเจ้าหน้าที่ของรัฐในร่างฉบับนี้มีการบัญญัติไว้แล้วว่า ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐมีหลักฐานเพียงพอว่าผู้ใดกระทำความผิดก็ให้มีคำสั่งปรับเป็นพินัย ซึ่งหลักการนี้ก็จะใช้เช่นเดียวกันกับการพิจารณาในศาล ประกอบกับมาตรา 26 ที่ผ่านการพิจารณามาแล้วก็ได้มีการกำหนดเป็นกรอบไว้แล้วว่า วิธีการพิจารณาความผิดทางพินัยตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา จะต้องคำนึงถึงความสะดวก รวดเร็ว เป็นธรรม และไม่เป็นการแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องอันเกินสมควร ซึ่งเป็นกรอบหลักที่จะทำให้กลไกหรือวิธีพิจารณาคดีความผิดเป็นพินัยเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรงซึ่งมีค่าปรับที่น้อยถึงมากที่สุด โดยต้องการให้กระบวนการพิจารณา รวดเร็วเพื่อให้การบังคับใช้มีประสิทธิภาพและลดขั้นตอนในกระบวนการพิจารณาของกระบวนการดำเนินการให้มากที่สุด

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขที่ไม่มีกรรมการฯ ด้วยคะแนน 358 เสียง

มาตรา 28

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 29

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 30

ไม่มีการแก้ไข

มีกรรมาธิการผู้สงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

กรรมาธิการผู้ขอสงวนความเห็น และสมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า สาระสำคัญของมาตรา 30 คือ การให้อุทธรณ์ต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมของผู้อุทธรณ์และสังคมโดยรวมในการรับภาระค่าใช้จ่าย ดังนั้น การไม่ให้ผู้อุทธรณ์คดีโดยมองว่าเป็นคดีเล็กน้อยมีการปรับเพียงอย่างเดียวถือว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรงแต่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปรับความผิดเป็นพินัยนี้ การนำบรรทัดฐานของบางคดีมาตัดสินคดีทั้งหมดเป็นบรรทัดฐานที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้นไม่ว่าจะปรับมากหรือน้อยควรให้สิทธิผู้ต้องหาในการอุทธรณ์คดี การเขียนกฎหมายควรคำนึงถึงความยุติธรรมเป็นหลักและต้องเป็นไปตามสนธิสัญญาที่ได้ทำไว้กับนานาอารยประเทศ และสิทธิในการอุทธรณ์ศาลเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่จะสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้ และสิทธิในการอุทธรณ์มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องคงไว้ เพื่อสร้างความเป็นธรรมกับผู้อุทธรณ์และสังคมโดยรวม นี่คือหลักประกันความยุติธรรมเบื้องต้นของประชาชน

กรรมาธิการตอบชี้แจงว่า ความผิดเป็นพินัยที่เข้าใจว่าเป็นความผิดไม่ร้ายแรงและไม่ใช่ความผิดทางอาญา ในการจัดทำร่างกฎหมายฉบับนี้ได้มีการศึกษาแนวทางในต่างประเทศมาเป็นแนวทางในการจัดทำกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งทางยุโรปก็ได้มีการนำแนวทางเช่นนี้มาใช้กับกฎหมายที่มีความผิดเล็กน้อยเช่นเดียวกัน แต่เมื่อมีการนำแนวทางมาใช้ในกฎหมายเช่นนี้แล้วเกิดความสะดวกรวดเร็วและลดขั้นตอนในการดำเนินการ ก็ได้มีการนำไปปรับใช้กับกฎหมายอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ความผิดอาชญากรรมหรือความผิดอาญาต่อไป อันจะช่วยลดต้นทุนและระยะเวลาในการพิจารณาได้

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับกรรมาธิการที่ไม่มีการแก้ไข ด้วยคะแนน 315 เสียง

มาตรา 31

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 32

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 33

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 34

ไม่มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่าค่าปรับเป็นพินัยให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน เว้นแต่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยหรือกฎหมายอื่นจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ค่าปรับดังกล่าวนั้นจะมีเงินในส่วนที่เรียกว่าเงินรางวัล ซึ่งเงินรางวัลคือ

ตัวปัญหา อาจส่งผลให้มีการต้องการเงินรางวัลแล้วตั้งข้อหากับประชาชนจนทำให้ประชาชนเกิดความเดือดร้อน ควรยกเลิกเงินรางวัลเหล่านี้เพราะเป็นตัวจูงใจให้เกิดการกระทำที่มีขอบเกิดขึ้นในหลาย ๆ กรณี หากการร่างกฎหมายฉบับนี้ต้องการช่วยเหลือประชาชนควรยกเลิกเงินรางวัลจึงควรเพิ่มเติมคำว่า แต่ทั้งนี้ให้ยกเลิกเงินรางวัลหรือเงินที่แบ่งส่วนค่าปรับเป็นพินัยจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐในทุกกรณี

กรรมการตอบชี้แจงว่า ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องที่มีหน้าที่รับผิดชอบควรนำข้อคิดเห็นที่สมาชิกได้ให้ข้อคิดเห็นข้อเสนอแนะไว้ไปพิจารณาซึ่งในกฎหมายของไทยมีเงินที่ให้กับผู้จับผู้กระทำผิดอยู่สองประเภท ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเป็นเงินประเภทเดียวกันหากให้แก่ประชาชนที่เป็นคนนำจับจะเรียกว่า สิบบนคนนำจับ ถ้าให้แก่เจ้าหน้าที่เรียกว่า เงินรางวัล มีอยู่ในกฎหมายศุลกากร กฎหมายฟอกเงิน และกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งเงินเหล่านี้หากพิจารณาข้อเสนอของสมัชชาสหประชาชาติในความเป็นจริงแล้วระบุว่า เป็นเงินที่ไม่ควรให้โดยเฉพาะกับเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นไม่ควรให้เพราะเหตุว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งทำหน้าที่นั้นได้เงินเดือนอยู่แล้วไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้แรงจูงใจกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะทำการจับกุมคุมขังได้รางวัลอีก แต่ว่าเงินสิบบนนำจับสหประชาชาติไม่ได้ให้ข้อสังเกตต่อเรื่องนี้ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วข้อสังเกตของมติที่ประชุม สหประชาชาตินั้นรัฐบาลไทยควรนำมาแก้กฎหมายของไทยที่ให้เงินรางวัลกับเจ้าหน้าที่ เพราะว่าได้เงินเดือนอยู่แล้วจึงไม่ควรนำเงินเหล่านั้นมาให้แก่เจ้าหน้าที่ ตลอดจนเป็นหน้าที่ตามกฎหมาย แต่เมื่อกฎหมายเขียนไว้ในกฎหมายต่าง ๆ หลายฉบับ หากจะเขียนกฎหมายฉบับนี้ให้ไปยกเลิกทุกกรณีก็จะมีประเด็นต่าง ๆ เกิดขึ้นตามมาได้ อาทิ จะกระทำได้หรือไม่หากนำกฎหมายฉบับหนึ่งไปยกเลิกกฎหมายอีก 50 ฉบับนอกจากนี้หากยกเลิกเงินรางวัลของเจ้าหน้าที่รัฐในทุกกรณีอาจเกิดปัญหาเกิดขึ้นได้ รวมทั้งอาจส่งผลต่อการบังคับใช้กฎหมายและอาจเกิดการถกเถียงกันขึ้นมากมายตามมาเช่นกัน

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับกรรมการที่ไม่มีการแก้ไข ด้วยคะแนน 297 เสียง

บทเฉพาะกาล

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 35

มีการแก้ไข

มีกรรมการขอสงวนความเห็น

กรรมการผู้ขอสงวนความเห็น อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ระบุไว้ว่า 240 วัน หลังจากประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วจึงจะมีผลบังคับใช้ หากเป็นกฎหมายที่มีประโยชน์กับประชาชนเหตุใดจึงไม่ประกาศใช้ทันที ซึ่งกรรมการชี้แจงว่าระยะเวลา 240 วัน เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการเตรียมพร้อม เหตุใดจึงทิ้งช่วงเวลายาวนานเกินไปหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการเตรียมความพร้อมไว้ล่วงหน้า และไม่ควรเกินระยะเวลา 30 - 120 วัน เมื่อเป็นกฎหมายปฏิรูป หน่วยงานต้องมีความพร้อมในการบริการประชาชนอย่างรวดเร็ว จึงไม่ควรใช้ระยะเวลาถึง 240 วัน

กรรมาธิการตอบชี้แจงว่า การกำหนดให้มีผลบังคับใช้ 240 วันนั้น เป็นการกำหนดให้สอดคล้องกับร่างมาตรา 2 ซึ่งที่ประชุมลงมติแล้วว่าให้พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับเมื่อผลกำหนด 240 วันนับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 357 เสียง และเห็นด้วยตามที่คณะกรรมาธิการเสียงข้างมากมีการแก้ไขด้วยคะแนน 320 เสียง

มาตรา 36

ไม่มีการแก้ไข

มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

กรรมาธิการผู้ขอสงวนความเห็น อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า เมื่อครบห้าปีแล้ว ควรให้คณะกรรมการประเมินสิ้นสุดหน้าที่ลง ไม่มีความจำเป็นจะต้องมีคณะกรรมการเพื่อประเมินและติดตามผลต่อไป เพราะในระยะเวลาห้าปีถือเป็นเวลาที่ยาวนานมากเพียงพอ

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับกรรมาธิการที่ไม่มีการแก้ไข ด้วยคะแนน 318 เสียง

มาตรา 37

ไม่มีการแก้ไข

มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

สมาชิกฯ ผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่าการตัดข้อความในวรรคท้ายของมาตรานี้ความว่า "และให้ถือว่าอัตราโทษปรับอาญาที่บัญญัติไว้ในกฎหมายดังกล่าว เป็นอัตราค่าปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้" การตัดข้อความนี้ออก ไม่มีผลต่อการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้แต่อย่างใด ให้คงเหลือไว้แค่ข้อความดังนี้ "เมื่อพ้นกำหนดสามร้อยหกสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้เปลี่ยนความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามกฎหมายในบัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัตินี้ เป็นความผิดทางพินัยตามพระราชบัญญัตินี้" เพราะบัญชีแนบท้ายยังไม่มีผลบังคับใช้จึงไม่สามารถนำมาระบุในมาตรานี้ได้

กรรมาธิการตอบชี้แจงว่า ขอยืนยันตามร่างเดิม ทั้งนี้ หากให้เปลี่ยนความผิดทางพินัยแต่ไม่รู้ว่าความผิดนั้นจะมีโทษปรับเท่าใด จึงจำเป็นต้องมีถ้อยคำตามมาและให้ถือว่าอัตราโทษปรับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นอัตราค่าปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 38

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 363 เสียง

มาตรา 39

มีการแก้ไข

มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น

กรรมาธิการผู้ขอสงวนความเห็น อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า มาตรา 39 ความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามกฎหมายในบัญชี 1 และบัญชี 2 ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ไม่รวมถึง (1) (2) นั้น โดยขอเพิ่ม (3) (4) และ (5) สำคัญ คือ ความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว

ที่มีอัตราขั้นต่ำตั้งแต่ 100,000 บาท และความผิดที่มีอัตราโทษชั้นสูงตั้งแต่ 1,000,000 บาท ไม่ควรเป็นความผิดทางพินัย ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์กับประเทศชาติในการดำเนินการกับคนที่มีอัตราปรับชั้นสูง

กรรมาธิการตอบชี้แจงว่า (3) ที่กำหนดเรื่องลักษณะของการทุจริต หรือแสดงข้อความอันเป็นเท็จจากการตรวจสอบด้วยบทบัญญัติที่อยู่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ มีทั้งหมด 5 ฉบับ ซึ่งทั้ง 5 ฉบับกำหนดให้เปรียบเทียบปรับได้ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นหลักการเดียวกับตัวกฎหมายว่าด้วยการปรับเป็นพินัยที่ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจสั่งปรับได้ สำหรับวงเล็บ (4) (5) เนื่องจากกรรมาธิการพิจารณาแล้วว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตอนใส่บัญชีแนบท้ายได้มีการสอบถามความคิดเห็นทั้งประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวนหลายครั้ง ซึ่งทุกหน่วยงานไม่ขัดข้องต่อตัวบัญชีแนบท้ายและหากหน่วยงานไหนขัดข้องในบัญชีหนึ่งก็มีการโยกไปอยู่ในบัญชี 2 เพื่อความพร้อมในการเตรียมการ อย่างไรก็ตาม ในการร่างกฎหมายฉบับนี้มีสิ่งที่เป็นข้อดีคือ นอกจากจะช่วยคนจนแล้ว ยังมีส่วนช่วยให้ผู้กระทำผิดที่ไม่ได้มีฐานะยากจนแต่อาจมีเงินไม่เพียงพอที่จะชำระค่าปรับงวดเดียวก็อาจจะอยากมีสิทธิ์ขอผ่อนชำระได้ในกรณีที่มีความผิดสูง

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 361 เสียง และเห็นด้วยตามที่คณะกรรมาธิการเสียงข้างมากมีการแก้ไขด้วยคะแนน 306 เสียง

มาตรา 40

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 41

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 367 เสียง

มาตรา 42

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ด้วยคะแนน 365 เสียง

มาตรา 43

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 44

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา 44/1**คณะกรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่**

สมาชิกฯ อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่าการเปลี่ยนโทษทางพินัย การจัดเก็บประวัติอาชญากรรมแก่ผู้ที่มีความผิดในการปรับเป็นพินัยนั้น เจ้าหน้าที่ที่มีความพร้อมในการเปลี่ยนแปลงการลบประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำผิดเหล่านี้หรือไม่ เพราะกฎหมายระบุไว้ว่าการบันทึกประวัติอาชญากรรมให้ถือว่าผู้กระทำผิดพ้นผิดไปแล้ว สำหรับค่าปรับที่ยังไม่ได้ชำระ จะถูกยกให้ไปหมดใช่หรือไม่ ภายใน 1 ปี แต่ถ้าหากเจ้าหน้าที่ไม่ลบประวัติอาชญากรรมจะมีบทลงโทษทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่คนนั้นอย่างไร

กรรมการการตอบชี้แจงว่า การเพิ่มมาตรา 44/1 ขึ้นนั้นเพื่อให้มีความสอดคล้องกับมาตรา 44

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับคณะกรรมการที่เพิ่มมาตราขึ้นใหม่ ด้วยคะแนน 360 เสียง

มาตรา 45**มีการแก้ไข****มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ**

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับการแก้ไขของคณะกรรมการการ ด้วยคะแนน

369 เสียง

บัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติ**ไม่มีการแก้ไข**

ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ.

มีกรรมการการขอสงวนความเห็น

กรรมการการผู้ขอสงวนความเห็น อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่า โดยขอให้ตัดกฎหมายลำดับที่ 24 ลำดับที่ 88 ลำดับที่ 91 ลำดับที่ 92 ลำดับที่ 95 และลำดับที่ 97 ในบัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. เพราะต้องการกันให้โทษเบาออกจากโทษหนัก แต่คำว่าโทษหนักโทษเบาในระบบกฎหมายไม่มีเส้นแบ่ง จึงจำเป็นต้องตัดบัญชีแนบท้ายเหล่านี้ออกจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อให้กฎหมายมีความเป็นสากล

กรรมการการตอบชี้แจงว่า ที่ประชุมกรรมการการได้เห็นพ้องต้องกัน ว่าขอให้กรรมการการผู้ขอสงวนความเห็นได้สงวนความเห็นเพื่อนำมาหารือร่วมกันในที่ประชุมรัฐสภา ในประเด็นการตัดกฎหมายบัญชีท้ายร่าง ซึ่งสิ้นความเป็นกฎหมายไปแล้ว ซึ่งกรรมการการไม่ประสงค์ที่จะแก้ไขแต่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ขอความเห็นประธานรัฐสภาว่าจะดำเนินการในเรื่องนี้ต่อไปอย่างไร

นายชวน หลีกภัย ประธานรัฐสภา ให้ข้อคิดเห็นว่า บัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ตามที่กรรมการการขอสงวนความเห็น โดยขอตัดกฎหมาย 6 ฉบับ คือ ลำดับที่ 24 88 91 92 95 และ 97 ซึ่งประธานคณะกรรมการฯ เห็นด้วย และประธานกรรมการฯ เสนอขอตัดกฎหมายลำดับที่ 19 และ 141 ส่วนนี้ถือว่าเป็นการแก้ไข ต้องขออนุญาตที่ประชุมว่าเห็นด้วยตามที่กรรมการการและประธานกรรมการฯ ขอแก้ไข จึงขอมติที่ประชุม ดังนี้

- ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับกรรมาธิการ (นายณัฐพงษ์ เรืองปัญญาวุฒิ) ที่ขอสงวนความเห็น คือ ตัดกฎหมายลำดับที่ 24 88 91 92 95 และ 97 ด้วยคะแนน 340 เสียง
จากนั้น ประธานในที่ประชุม ขอมติที่ประชุมฯ เพื่อด่วนข้อบังคับการประชุม
รัฐสภา พ.ศ. 2563 ข้อ 75 ซึ่งที่ประชุมเห็นด้วยให้งดเว้นข้อบังคับการประชุมรัฐสภา ด้วยคะแนน
312 เสียง

ประธานกรรมาธิการฯ แถลงต่อที่ประชุมว่า กรรมาธิการได้เสนอรายงาน
ต่อที่ประชุมโดยยังไม่ได้มีการตัดกฎหมายลำดับที่ 19 คือ พระราชบัญญัติการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี
พ.ศ. 2548 และลำดับที่ 141 คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมกิจการไฟฟ้า พ.ศ. 2484 ซึ่งกฎหมาย
สองฉบับนี้สิ้นผลบังคับใช้ไปแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติไว้ในบัญชีท้าย จึงขอตัดออก

ที่ประชุมมีมติเห็นด้วยกับที่ประธานคณะกรรมการฯ เสนอ คือ ตัดกฎหมาย
ลำดับที่ 19 และ 141 ในบัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติฯ ด้วยคะแนน 353 เสียง

บัญชี 2 ท้ายพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข
ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ.

บัญชี 3 ท้ายพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข
ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ.

ที่ประชุมมีมติเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย
พ.ศ. ด้วยคะแนน 365 เสียง และเห็นด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ ด้วยคะแนน
363 เสียง เพื่อส่งให้คณะรัฐมนตรีไปพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

จากนั้น ประธานฯ สั่งปิดประชุมเวลา 19.20 นาฬิกา

ปิดประชุมเวลา 19.20 นาฬิกา

จัดทำโดย กลุ่มงานสื่อมวลชน สำนักประชาสัมพันธ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร